Analiza żywności

Żywność

lub "środek spożywczy" to wszystkie substancje lub produkty (przetworzone, częściowo przetworzone lub nieprzetworzone) przeznaczone do spożycia przez ludzi lub takie, których spożycia przez ludzi można się spodziewać.

- art. 2 rozporządzenia nr 178/2002/WE z dnia 28 stycznia 2002 roku ustalającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, ustanawiające Europejski Urząd do Spraw Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego (Dz. Urz. WE L 31 z 01.02.2002).

Definicja nie obejmuje:

- a) pasz;
- b) zwierząt żywych, chyba że mają być one wprowadzone na rynek do spożycia przez ludzi;
- c) roślin przed dokonaniem zbiorów;
- d) produktów leczniczych w rozumieniu dyrektyw Rady 65/65/EWG i 92/73/EWG;
- e) kosmetyków w rozumieniu dyrektywy Rady 76/768/EWG;
- f) tytoniu i wyrobów tytoniowych w rozumieniu dyrektywy Rady 89/622/EWG;
- g) narkotyków lub substancji psychotropowych w rozumieniu jedynej konwencji o środkach odurzających z 1961 roku oraz Konwencji o substancjach psychotropowych z 1971 roku;
- h) pozostałości i zanieczyszczeń (kontaminantów).

Ustawodawstwo

podstawowy dokument prawny dla branży spożywczej stanowi ustawa z 11 maja 2001 roku o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. z 2001 roku, nr 63, poz. 634) później wielokrotnie nowelizowana

Określa ona:

- wymagania w zakresie jakości zdrowotnej żywności, dozwolonych substancji dodatkowych i innych składników;
- warunki produkcji i obrotu artykułami spożywczymi oraz materiałami i wyrobami przeznaczonymi do kontaktu z żywnością;
- zasady przeprowadzania urzędowej kontroli żywności.

Ustawodawstwo

W każdym zakładzie produkującym lub wprowadzającym do obrotu żywność ustawa nakazuje wdrożenie i stosowanie

zasad systemu HACCP

czyli:

Analiza Zagrożeń i Krytyczne Punkty Kontroli (Hazard Analysis and Critical Control Points)

 postępowanie prowadzone w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywności

Norma ISO 22000: 2005

System HACCP:

- = postępowanie prowadzone w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywności poprzez identyfikację i oszacowanie:
- skali zagrożeń z punktu widzenia wymagań zdrowotnych,
- ryzyka wystąpienia zagrożeń podczas etapów produkcji i obrotu żywnością

oraz

określenie metod eliminacji lub ograniczania zagrożeń oraz ustalenie działań korygujących.

System HACCP:

Norma ISO 22000: 2005

adresowana jest do wszystkich organizacji, zajmujących się produkcją, przetwarzaniem, magazynowaniem, transportowaniem i obrotem żywnością.

System HACCP:

uzasadnienie potrzeby wdrażania systemu HACCP:

- zapewnienie bezpieczeństwa zdrowotnego żywności,
- wdrażanie systemów zarządzania bezpieczeństwem zdrowotnym żywności,
- 3. wprowadzenie zasad:
 - Dobrej Praktyki Higienicznej ang. GHP
 - Dobrej Praktyki Produkcyjnej ang. GMP,
- wymóg prawa określony w ustawach unijnych i krajowych.

Analiza Zagrożeń i Krytycznych Punktów Kontroli system HACCP

- podstawy prawne
- 1. Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 roku o bezpieczeństwie żywności i żywienia,
- 2. Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r. ustalającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, ustanawiające Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego,
- 3. Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 852/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych.

Analiza Zagrożeń i Krytycznych Punktów Kontroli system HACCP

podstawy prawne

Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 852/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie higieny środków spożywczych.

w świetle tego rozporządzenia wszyscy operatorzy żywności bez względu na wielkość i profil prowadzonej działalności od dnia 1 stycznia 2006 roku mają obowiązek posiadać wdrożony i funkcjonujący system HACCP.

Historia systemu HACCP:

koncepcja systemu HACCP powstała na przełomie lat 60-70-tych w Stanach Zjednoczonych (działanie NASA /Państwowej Agencji d/s Aeronautyki i Przestrzeni Kosmicznej oraz laboratoriów wojskowych)

cel: programów "zero-defects" przy produkcji żywności.

Historia systemu HACCP:

- w 1975 roku system HACCP został oficjalnie zaaprobowany przez Światową Organizację Zdrowia (ang. WHO),
- w 1980 roku ustalono jego ogólne zasady i definicje,
- w 1993 roku na mocy dyrektywy d/s higieny Unii Europejskiej zobowiązano kraje członkowskie do sukcesywnego wprowadzania systemu HACCP w całym obszarze produkcji i przetwórstwa żywności,

Żywność produkowana na masową skalę

- wytwarzana w różnych krajach z surowców przebadanych choć pochodzących z bardzo różnych geograficznie rejonów/krajów o różnych warunkach klimatyczno-glebowo- ...
- 2. skład chemiczny i biologiczny
 - deklarowany, co nie znaczy zawsze odpowiednio zbadany,
 - stały w określonych granicach,
- żywność posiada atesty, uwzględnia odpowiednie normy prawne (FDA, ISO, ...),
- 4. istnieją odpowiednie procedury postępowania,
- 5. istnieją odpowiednie wymagania odnoszące się do jakości pomiarów (niepewność wyniku pomiaru, ...).

Zywność regionalna (lokalna)

- lokalne gospodarstwa "rolne" na własny użytek oscypek, sery, wędliny,
- prywatna lokalna produkcja wina na niewielką skalę,
- 3. małe lokalne browary.

problem z ustawodawstwem i certyfikatami

Zywność regionalna - orientalna

- 1. na wyspie Bali,
- 2. w Zimbabwe,
- 3. w Chinach,
- 4. w Wietnamie,
- 5. w Peru,
- 6. w Meksyku,
- /.

Nowe rodzaje żywości:

- 1. dietetyczne środki spożywcze,
- żywność wygodna,
- 3. żywność funkcjonalna,
- 4. żywność ekologiczna,

a także:

żywność lecznicza, modyfikowana genetycznie, etniczna, lokalna, wegetariańska, minimalnie przetworzona, ...

Dietetyczne środki spożywcze:

- przeznaczone dla niemowląt i małych dzieci: mleko początkowe i następne na bazie mleka krowiego, mieszanki modyfikowane z kleikiem zbożowym glutenowym lub bezglutenowym, przeciery, zupy,
- 2. przeznaczone dla osób dorosłych produkowane w postaci odróżniającej od żywności konwencjonalnej (proszki, tabletki, kapsułki): środki wspomagające utrzymanie należytej masy ciała, środki o zmniejszonej zawartości sodu, środki specjalnego medycznego przeznaczenia uzupełniające dietę w wybrane składniki, środki bezglutenowe, środki dla sportowców odżywki białkowe, środki dla osób chorych na cukrzycę.

Żywność wygodna:

produkt spożywczy przetworzony w odpowiednio wysokim stopniu, tak aby przygotowanie posiłku do spożycia wymagało jedynie minimalnej obróbki kulinarnej;

okres przydatności do spożycia wyrobu powinien umożliwiać sprawną i bezpieczną dystrybucję, sprzedaż oraz przechowywanie w domu konsumenta.

Przykłady:

żywność mrożona, konserwy w puszkach i słoikach, koncentraty spożywcze, żywność utrwalona w technologii "sous-vide" (gotowane w próżni), produkty pakowane próżniowo, ...

Żywność funkcjonalna:

zawierająca bioaktywne składniki żywności, których korzystne zdrowotnie właściwości zostały rozpoznane i potwierdzone.

Przykłady:

błonnik pokarmowy, oligosacharydy, peptydy, białka, witaminy, składniki mineralne, cholina i lecytyna, bakterie fermentacji mlekowej.

Rodzaje:

wzbogacona, niskoenergetyczna, wysokobłonnikowa, probiotyczna, energetyzująca, ...

Substancje dodatkowe w żywności:

tzw. "food additives, to:

- substancje normalnie nie spożywane jako żywność,
- 2. nie będące typowymi składnikami żywności,
- posiadające lub nie posiadające wartości odżywczej,
- 4. takie, których użycie technologiczne w czasie produkcji, przetwarzania, preparowania, traktowania, pakowania, paczkowania, transportu i przechowywania spowoduje zamierzone lub spodziewane rezultaty.

Substancjami dodatkowymi nie są następujące składniki:

- substancje przeznaczone do wód do picia, mineralizowanych i innych,
- produkty zawierające pektynę i pochodzące z wysuszonego miąższu jabłek lub wysuszonych wytłoków z jabłek lub skórek owoców cytrusowych,
- 3. baza gumy do żucia,
- 4. skrobia: prażona, modyfikowana działaniem kwasów bądź zasad, bielona, fizycznie modyfikowana, ...
- 5. chlorek amonu,
- plazma krwi, żelatyna spożywcza, hydrolizaty białkowe, ...

Dodatki do żywności:

stosowane dla podniesienia smaku i atrakcyjności artykułów żywnościowych, zwiększenia ich trwałości oraz ułatwienia procesów przetwarzania;

dzielą się na:

- substancje dodatkowe substancje nie spożywane odrębnie jako żywność, nie będące typowymi składnikami żywności;
- składniki dodawane do żywności dodawane celowo w czasie wytwarzania produktu zgodnie z dobrą praktyką produkcyjną, np.: cukier, skrobia ziemniaczana, żelatyna, sól, sojowe preparaty białkowe.

Bezpieczne dodatki do żywności

- 1. w Unii Europejskiej utworzona została tzw. lista "E" zawierająca wszystkie dodatki do żywności, uznane na obszarze UE za bezpieczne w użyciu,
- dodatki zebrane na liście "E" są przebadane przez wyspecjalizowane instytucje normalizacyjne UE i uważane za względnie bezpieczne w użyciu,
- 3. związki zebrane na tej liście posiadają oznaczenia kodowe zaczynające się literą E.

Aktualnie na liście E jest przeszło 2000 różnych związków.

Bezpieczne dodatki do żywności

dopuszczalne w Polsce rodzaj i ilość dodatków do żywności określa Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 18 września 2008 roku. w sprawie dozwolonych substancji dodatkowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 177, poz. 1094).

Rozporządzenie określa:

- 1. dopuszczalne cele stosowania w żywności substancji dodatkowych;
- 2. funkcje technologiczne substancji dodatkowych;

Bezpieczne dodatki do żywności

- 3. wykaz substancji dodatkowych (dozwolonych substancji dodatkowych), które mogą być wprowadzane do obrotu i stosowane w żywności zgodnie z ich funkcjami technologicznymi, oraz szczegółowe warunki ich stosowania, w tym rodzaj środków spożywczych, do których mogą być stosowane, oraz dopuszczalne maksymalne poziomy;
- 4. szczegółowe wymagania w zakresie oznakowania substancji dodatkowych przeznaczonych i nieprzeznaczonych bezpośrednio dla konsumenta finalnego;

Substancje dodatkowe w żywności:

- substancje dodatkowe mogą stać się bezpośrednio lub pośrednio składnikami żywności lub w inny sposób oddziaływać na jej cechy charakterystyczne;
- definicja nie obejmuje substancji dodawanych w celu zachowania lub poprawienia wartości odżywczej.

Substancje słodzące - rodzaje:

- substancje "intensywnie słodzące,, niskie stężenie (mała ilość) takiej substancji zapewnia intensywny słodki smak,
- poliole
 niskokaloryczne substancje, które przy tej samej
 masie (ilości) dostarczają mniej kalorii niż cukier.

Substancje słodzące - przykłady:

1. substancje "intensywnie słodzące":

acesulfam K, aspartam, cyklaminian, sacharyna, taumatyna

2. poliole:

sorbitol, mannitol, izomalt, maltitol, laktikol, ksylitol.

Substancje słodzące - uzasadnienie ich stosowania:

- 1. pozwalają na redukcję masy ciała,
- 2. nie powodują próchnicy zębów,
- przyczyniają się do zapewnienia prozdrowotnego sposobu żywienia bez konieczności eliminacji z jadłospisu produktów o słodkim smaku,
- znajdują zastosowanie również dzięki innym właściwościom technologicznym (zatrzymywanie wilgoci w produktach takich jak ciastka czy słodkie bułeczki),
- 5. ALE WIELE OSÓB ZE WZGLĘDÓW ZDROWOTNYCH NIE MOŻE STOSOWAĆ TYCH SUBSTYTUTÓW.

Substancje słodzące - LEGISLACJA:

zasady stosowania obu typów substancji słodzących są ustalone w Europejskiej Dyrektywie 94/35/EC "o środkach słodzących do użytku w produktach spożywczych",

dyrektywy tej nie stosuje się w przypadku żywności mającej naturalne właściwości słodzące, takiej jak cukier, miód czy syrop klonowy.

Substancje słodzące - LEGISLACJA:

- zgodnie z prawem europejskim substancje słodzące muszą być autoryzowane przed wprowadzeniem na rynek,
- warunki ich użytkowania przez producentów żywności są ściśle określone przez regulacje prawne,
- etykiety na wszystkich produktach żywieniowych muszą zawierać informację jaki środek słodzący został użyty.

Substancje słodzące - "toksykologia":

- szacowania prowadzi się w oparciu o dostępne dane toksykologiczne,
- określa się maksymalny poziom substancji dodatkowej (tzw. Dawka o Niewidocznych Skutkach Zatrucia, z ang. NOAEL - No Observed Adverse Effect Level),
- określa się dopuszczalne dzienne pobranie -'Acceptable Daily Intake' (ADI).

Składniki żywności - podstawowe/naturalne:

- 1. białka,
- 2. tłuszcze,
- 3. węglowodany podstawowe składniki odżywcze
- 4. witaminy,
- 5. składniki mineralne "traktowane jako oddzielna grupa"
- 6. woda,
- 7. kwasy organiczne.

Składniki żywności – dodatkowe/inne:

- 1. zwiększające trwałość żywności,
- kształtujące cechy sensoryczne,
- 3. kształtujące cechy fizyczne żywności,
- 4. dodatki skrobiowe i białkowe,
- 5. dodatki bioaktywne (funkcjonalne) i odżywcze,
- 6. dodatki ułatwiające wyrób żywności,
- 7. barwniki,
- 8. związki antyżywieniowe,
- 9. związki prozdrowotne,
- 10....

Składniki mineralne czy pierwiastki?

Składniki mineralne żywności

 są to substancje chemiczne pochodzenia nieorganicznego, utożsamiane z pierwiastkami, często identyfikowane z tzw. pierwiastkami biogennymi - odgrywającymi rolę w regulowaniu czynności fizjologicznych organizmu.

Podział składników mineralnych, w zależności od ilości w organizmie ludzkim i dobowego zapotrzebowania na nie:

- 1. makroskładniki (makroelementy)
- 2. mikroskładniki (mikroelementy, ultraelementy)

Próbki żywności

- z reguły układy wielofazowe i wieloskładnikowe (kilkaset – kilka tysięcy),
- ✓ składniki chemiczne i biologiczne (np.: mikrorganizmy typu bakterie),
- o bardzo różnej niestabilności fizykochemicznej i biologicznej co prowadzi/może prowadzić do zmiany składu chemicznego i biologicznego,
- przebieg reakcji chemicznych (i procesów biologicznych) i ich szybkość zależą od szeregu czynników różnych dla poszczególnych reakcji (syntezy, rozkładu, derywatyzacji),
- ciała stałe, zawiesiny o różnym stopniu homogeniczności i jednorodności, żele, ...

Na świecie, zwłaszcza w Europie,

działa szereg organizacji pozarządowych, konsumenckich, ...

zaangażowanych, niezależnie od agend rządowych, w zagadnienia związane z produkcją i sprzedażą żywności,

również w Polsce podobne instytucje działają.

Europejska Rada Informacji o Żywności (ang. The European Food Information Council, EUFIC)

- organizacja typu non-profit,
- dostarcza potwierdzonych naukowo informacji na temat:
 - jakości i bezpieczeństwa żywności,
 - powiązań między sposobem żywienia a stanem zdrowia człowieka,
 - informacje EUIC kierowane są do opinii publicznej i osób pracujących w ochronie zdrowia i żywienia.

Zdrowa żywność z definicji nie powinna zawierać żadnych chemicznych dodatków.

Analiza żywności

Analiza/badanie żywności:

- 1. analiza składu,
- 2. badanie innych właściwości.

Analiza składu:

- 1. zawartość składników naturalnych/odżywczych,
- obecność i zawartość składników szkodliwych i zanieczyszczeń,
- 3. obecność i zawartość dodatków.

Składniki żywności

- informacja producenta:
- jest obowiązkowa w przypadku tylko niektórych rodzajów żywności porcjowanej,
- nie zawsze jest dostatecznie "precyzyjna" i "zobowiązująca", a bywa szokująca, ale "legalna".

Przykładowy skład mleka UHT [według producenta]

Oznaczenie	Udział
Laktoza	4.7%
Tłuszcze	~3.2%
Białka	~3%
Sole mineralne	0.8%
Woda	do 100%

Składniki żywności:

Zalecane jest przyjęcie/opracowanie odpowiedniej metodologii badań – przykład:

- 1. setting the protocol ustalenie procedur, norm, ...
- 2. sampling the food.
- 3. preparing the sample ... for the chosen analyte or compound of interest (COI), including standardization.
- extraction of the COI.
- separation from, or removal of, substances interfering with the detection of the COI in the extract.
- 6. detection (recognition or visualization) of the COI.
- identification and/or quantification of the COI.
- recording the information. → RAPORT

Próbki żywności – przygotowanie do analizy

wybór zastosowanej metody preparatywnej zależy od:

- rodzaju analitu
 - pierwiastek, dana forma specjacyjna pierwiastka,
 - związek chemiczny lub grupa związków organicznych nieorganicznych,
 - mikroorganizm,
- charakteru próbki
 - stan skupienia,
 - skład chemiczny,

- ...

składniki mineralne i pierwiastki

- mineralizacja, najczęściej na sucho, na mokro, instrumentalna, ze wspomaganiem;
- ekstrakcja, rozpuszczalnikowa (ciecz-ciecz, ługowanie), ekstrakcja do fazy stałej, SPE;
- chromatografia,
 kolumnowa, cieczowa LC oraz HPLC jonowymienna;
- elektroforeza kapilarna,
- derywatyzacja (" ..."): cvg, нg.

składniki mineralne i pierwiastki

- oznaczanie składników mineralnych
 i pierwiastków wymaga zawsze przygotowania
 próbki do pomiaru
 przykłady wyjątków oznaczanie wody/wilgoci niektórymi
 metodami (np. suszenie);
- przygotowanie próbki i oznaczanie może się odbywać w przypadkach specyficznych metod pomiarowych w "jednym cyklu"/jednym aparacie
 - np. oznaczanie Hg, analiza elementarna CHON, S.

składniki organiczne

- ekstrakcja,
 do fazy ciekłej, gazowej i stałej, fluidalna ... bardzo wiele różnych technik (np. head space technique, HS),
- chromatografia,
 kolumnowa, bibułowa, cienkowarstwowa,
 cieczowa, gazowa, fluidalna
 bardzo wiele różnych technik chromatograficznych;
- derywatyzacja alkilacja, ...;
- elektroforeza
 planarna, kapilarna, ..., bardzo wiele różnych technik
- hydroliza (rozkład przez hydrolizę).

składniki organiczne

 niektóre analizy, zwłaszcza typu identyfikacja lub potwierdzenie tożsamości typu odcisk palca (finger print) nie wymagają przygotowania próbek,

przykłady:

analiza metodą IR, FT-IR czekolady, mąki lub pieczywa;

specyficzne zastosowanie FT-IR: badanie mąki na obecność fragmentów insektów.

mikroorganizmy

- niektóre analizy, zwłaszcza typu identyfikacja, nie wymagają przygotowania,
- przeważnie metody preparatywne są proste.

Oznaczanie liczby drobnoustrojów w artykułach spożywczych:

przygotowanie prób do oznaczeń:

- odważamy 10 g produktu (granulowane mleko, mielone mięso, zupa w proszku),
- dodajemy 90 ml jałowego roztworu soli fizjologicznej lub innego rozcieńczalnika,
- homogenizujemy,
- przygotowujemy odpowiednio rozcieńczone roztwory w zależności od spodziewanego stopnia skażenia poddając je dokładnemu wymieszaniu na wytrząsarce.

Metody analizy i kontroli żywności:

- metody chemiczne
 (klasyczne oraz zinstrumentalizowane)
 - miareczkowe
 - wagowe
- 2. metody instrumentalne
- immunoanaliza
- chromatografia metody
- elektrotroforeza separacji
- spektrometria mas i oznaczania
- biosensory/sensory
- sondy szybkie
- testy/szybkie metody i specyficzne

Typowe metody analizy i kontroli żywności:

- metody spektroskopowe,
- chromatograficzne,
- elektroforetyczne,
- immunochemiczne i enzymatyczne,
- mikroskopowe,
- reologiczne,
- sensometryczne,
 - → metody analizy żywności modyfikowanej genetycznie.

Oznaczanie podstawowych składników żywności

Analiza białek:

Białko

składa się z aminokwasów zbudowanych z atomów C, O, H, N i S; niektóre białka zawierają ponadto P, Ca, Mg, Fe, Cu, I, Zn, Mn, Co.

Białka dzielimy na:

- proste,
- złożone.

W analizie żywności wyróżniamy białko:

- 1. strawne,
- 2. surowe,
- 3. czyste.

Analiza białek:

metody oznaczania

- bezpośrednie,
- pośrednie;metody pośrednie:
- Kjeldahla
 polega na oznaczaniu azotu ogólnego, powstały
 podczas mineralizacji białka amoniak, wiążemy
 z kwasem borowym i odmiareczkowujemy
 kwasem HCI lub H₂SO_{4:}
- Dumasa
 polega na suchej pirolizie substancji
 w strumieniu CO₂.

Analiza białek:

metody bezpośrednie:

- 1. biuretowa (barwne kompleksy z jonami Cu²⁺, mierzymy ich absorbancję),
- Lowry'ego (mierzymy absorbancję barwnego kompleksu miedziowo-białkowego redukowanego za pomocą odczynnika Folin-Ciocalteu),
- 3. oparta na wbudowywaniu do białek barwników,
- 4. immuno-enzymatyczna (ELISA),
- 5. miareczkowa (formolowa),
- 6. spektrofotometrii UV,
- 7. selektywnego pochłaniania promieniowania IR.

Tłuszcze:

nazwa grupy lipidów, estrów glicerolu i kwasów tłuszczowych

Istnieje wiele kryteriów podziału tłuszczów naturalnych:

- ze względu na konsystencję,
- ze względu na pochodzenie (roślinny, zwierzęcy, mleczny),
- ze względu na rodzaj kwasu tłuszczowego, który dominuje w składzie,

Podziały z punktu widzenia żywnościowego:

- jadalne i techniczne,
- roślinne i zwierzęce.

badania i parametry fizyczne

- barwa,
- gęstość,
- temperatura topnienia,
- współczynnik refrakcji,
- lepkość.

badania i oznaczenia fizykochemiczne i chemiczne

- 1. zawartości tłuszczy,
- 2. części nierozpuszczalne,
- 3. wilgotność/woda,
- 4. wykrywanie zafałszowań, tzw. stałe tłuszczowe,
- liczba jodowa, LJ (miara zawartości kwasów nienasyconych),
- liczba kwasowa LK (określa ilość wolnych kwasów tłuszczowych),
- 7. liczba zmydlenia, LZ,
- 8. liczba estrowa, LE (zależy od długości łańcuchów węglowych),
- 9. liczba nadtlenkowa.

liczba jodowa (LJ) - służy do określania zawartości kwasów nienasyconych, które wchodzą w skład danego tłuszczu. Jest to liczba gramów wolnego jodu I₂ związanych przez 100 g tłuszczu.

Kwasy nienasycone łatwo przyłączają jod w miejscu podwójnych wiązań.

Tłuszcze o dużej zawartości nienasyconych kwasów tłuszczowych, np. oleje roślinne, charakteryzują się wysokimi liczbami jodowymi (olej rzepakowy 168-179, olej kokosowy 246-268).

Tłuszcze stałe o małej zawartości nienasyconych kwasów tłuszczowych mają niskie liczby jodowe, np. masło 26-38, smalec 46-70.

liczba kwasowa (LK) - ilość miligramów KOH, niezbędna do zobojętnienia wolnych kwasów tłuszczowych 1g próbki/tłuszczu

 oznaczenie polega na zmiareczkowaniu roztworu tłuszczu w rozpuszczalniku za pomocą mianowanego roztworu KOH; do rozpuszczania tłuszczu stosuje się mieszaninę etanolu i benzenu lub etanolu i eteru naftowego; miareczkowanie prowadzi się wobec fenoloftaleiny dla tłuszczów o jasnym zabarwieniu i tymoftaleiny dla tłuszczów ciemnych.

Świeży tłuszcz ma zerową liczbę kwasową.

liczba zmydlania (LZ) - ilość miligramów KOH, niezbędna do zmydlenia (hydrolizy zasadowej) 1 g badanego tłuszczu, wyraża zawartość wolnych kwasów tłuszczowych i kwasów związanych estrowo z tłuszczem

 oznaczenie polega na zmydleniu tłuszczu przy pomocy alkoholowego roztworu KOH we wrzącej łaźni wodnej w określonym czasie; w podwyższonej temperaturze wobec nadmiaru ługu następuje rozkład trójglicerydu z wytworzeniem mydeł i wydzieleniem wolnej gliceryny; nadmiar ługu odmiareczkowuje się mianowanym roztworem HCI.

liczba estrowa (LE) - ilość miligramów KOH, niezbędna do zmydlenia (hydrolizy zasadowej) 1 g badanego tłuszczu, stanowi różnicę wartości liczby kwasowej i liczby zmydlania;

W tłuszczach obojętnych, tj. nie zawierających wolnych kwasów tłuszczowych, LE równa jest LZ.

liczba nadtlenkowa (LN) - charakteryzuje stopień zepsucia nadtlenkowego tłuszczu i związana jest głównie z powstaniem aldehydu epihydrynowego.

Analiza tłuszczów – wykrywanie zafałszowań:

- 1. wykrywanie oleju sojowego w oliwie z oliwek,
- 2. wykrywanie olejów mineralnych w próbkach ciekłych.

Analiza węglowodanów:

cukry (węglowodany)

– związki o wzorze C_n(H₂O)_n

Podział węglowodanów:

- monosacharydy (np. glukoza, fruktoza),
- olisacharydy (np. sacharoza, maltoza, laktoza),
- polisacharydy (np. skrobia, celuloza).

Metody oznaczania cukrów:

- fizykochemiczne / fizyczne,
- biologiczne,
- chemiczne.

Analiza węglowodanów:

- ✓ metody fizyczne (fizykochemiczne)
- densytometria (pomiar gęstości roztworu),
- refraktometria (pomiar współczynnika załamania światła),
- polarymetria (pomiar kąta skręcenia płaszczyzny światła spolaryzowanego),
- chromatografia (gazowa, cieczowa).
- metody biologiczne polegają na fermentacji cukru i oznaczeniu ilości powstałego alkoholu
- metody chemiczne polegają na wykorzystaniu redukujących cukrów po hydrolizie (wiele metod pomiarowych polega na miareczkowaniu).

Oznaczanie skrobi w żywności:

Skrobia

węglowodan, polisacharyd roślinny, składający się wyłącznie z merów glukozy połączonych wiązaniami a-glikozydowymi, pełniący w roślinach rolę magazynu energii;

jest głównym węglowodanem w diecie człowieka.

Czysta skrobia jest białą, semikrystaliczną substancją bez smaku i zapachu, nierozpuszczalną w zimnej wodzie, z gorącą tworzącą kleik skrobiowy.

Oznaczanie skrobi w żywności:

Skrobia zawiera dwie frakcje:

- amyloza

masa molowa: 30 000 – 100 000; długie łańcuchy nierozgałęzione z resztami glukozowymi,

- amylopektyna

masa molowa: 100 000 - 1 000 000;

długie łańcuchy rozgałęzione z resztami glukozowymi.

Oznaczanie skrobi w żywności:

metody oznaczania

- chemiczne
- fizyczne
- polarymetria

Metody chemiczne

oparte na pomiarze absorbancji barwnych kompleksów skrobi z jodem i innymi substancjami tworzącymi barwne kompleksy,

polegają na przeprowadzeniu skrobi do glukozy.

Oznaczanie zawartości polisacharydów nieskrobiowych i ligniny:

BŁONNIK = polisacharydy nieskrobiowe + ligniny (+ substancje wewnątrzkomórkowe np. woski, śluzy)

Oznaczamy takie składniki jak:

- celuloza,
- pektyny,
- skrobia oporna.

Metody oznaczania:

- 1. instrumentalne (spektrofotometria, chromatografia),
- 2. chemiczne,
- 3. enzymatyczne.

Oznaczanie witamin:

Witaminy:

- rozpuszczalne w tłuszczach
 A (A₂, A₃), D (D₂, D₃), E, K (K₁, K₂, K₃);
- rozpuszczalne w wodzie
 B (B₁, B₂, PP/B₃, B₅, B₆, B₉/B_c, B₁₂), C, H (biotyna), P.

Ich zawartości podajemy w mg/100g lub w μg/100g substancji.

Metody pomiarów:

- metody chromatografii cieczowej (HPLC),
- potencjometryczne,
- chemiczne (miareczkowe).

Oznaczanie popiołu:

Określenie ilości popiołu prowadzi się w celu:

- określenie wartości odżywczej produktu,
- oznaczenie zawartości niektórych pierwiastków,
- oznaczenie toksycznych metali ciężkich,
- oznaczenie niektórych zanieczyszczeń mineralnych (np. piasek, pozostałości po stosowaniu herbicydów).

Oznaczanie popiołu:

Rodzaje oznaczeń:

- 1. zawartość popiołu całkowitego,
- 2. zawartość popiołu nierozpuszczalnego w 10% HCI
- 3. zawartość popiołu czystego,
- 4. zawartość popiołu rozpuszczalnego w wodzie,
- 5. odczyn popiołu,
- 6. skład mineralny popiołu.

Oznaczanie popiołu - przykłady:

Zawartość popiołu

Produkt	Zawartość pop	piołu w mo	1/100g
			<i>,</i>

Mleko 3,5% 360

Ziemniaki 600

Kiełbasa 2000

Otręby pszenne 3000

Czekolada gorzka 1000

Oznaczanie kwasowości:

wielkość charakterystyczna dla większości produktów spożywczych;

z chemicznego punktu widzenia wyróżniamy kwasowość:

- potencjalną (kwasowość bierna, miareczkowa),
- aktywną (kwasowość czynna).

W analizie surowców i produktów spożywczych wyróżnia się też kwasowość:

- lotną,
- związaną,
- całkowitą.

Inne oznaczenia:

- 1. szczawiany,
- 2. kofeina,
- 3. alkaloidy,
- 4. teina,
- 5. fosfor,
- 6. pestycydy,
- 7. metale i pierwiastki toksyczne.

Metale i pierwiastki toksyczne w żywności:

- 1. stężenia całkowite,
- 2. formy frakcyjne,
- formy specjacyjne.

Specjacja pierwiastków - żywność:

- ✓ pierwiastki związane z cukrami, białkami, tłuszczami (lipidami), ...
- pierwiastki w formie jonów w płynach ustrojowych.

Oznaczanie liczby drobnoustrojów w artykułach spożywczych:

- 1. metoda filtracji membranowej,
- 2. metoda Petrifilm,
- 3. metoda posiewu zanurzeniowego,
- 4. metoda testów Higicult,

metoda instrumentalne.

Oznaczanie liczby drobnoustrojów w artykułach spożywczych:

metoda instrumentalne - przykłady:

- metoda bioluminescencji, pomiar ATP (adezyno-5-trifosforan), przykład zastosowania – badanie piwa, świeżego mięsa,
- 2. mikroskopia fluorescencyjna,
- 3. pomiar turbidymetryczny (zautomatyzowany),
- 4. metody elektryczne impedymetria,
- mikrokalorymetria,
- 6. techniki radiometryczne,
- 7. spektroskopia w podczerwieni,
- 8. metody mikroskopowe.

Pestycydy:

analiza środowiskowa i żywności nazwa pochodzi od łacińskiego słowa *pestis*-zaraza, plaga i *cedeo*-zabijać.

Pestycydy stosuje się w:

- rolnictwie
 do zwalczania chorób grzybowych i chwastów, szkodników
 (owadów, gryzoni),
- ochronie zdrowia ludzkiego (komary),
- budynkach mieszkalnych do zwalczania owadów, gryzoni i innych

Występowanie pestycydów:

- woda,
- gleba,
- osady denne,
- powietrze (rozprzestrzeniają się w czasie oprysków),
- rośliny (przez bezpośredni oprysk ich powierzchni lub przez system korzeniowy),
- organizmy zwierzęce,
- organizm człowieka.

dostają się przez

spożywanie bezpośrednio spryskanego produktu lub zatrzymanie pestycydów w tkankach tłuszczowych

Podział pestycydów pod względem chemicznym:

Pestycydy nieorganiczne:

- insektycydy arsenowe: zieleń paryska Cu(CH₃COO)₂, Cu₃(AsO₂)₂, arsenian ołowiu PbHAsO₄,
- insektycydy fluorkowe: kryolit Na₃AlF₆, fluorek sodu NaF, fluorokrzemian sodu Na₂SiF₆,
- herbicydy nieorganiczne: amidosulfonian amonu H₂NS(O₂)ONH4, boraks Na₂B₄O₇, chloran sodu NaClO₃,
- fungicydy nieorganiczne: zasadowy chlorek miedzi(II) 3Cu(OH)₂ .CuCl₂ .H₂O, ciecz bordoska 3Cu(OH)₂ .CuSO₄ .CaSO₄ , siarka.

Podział pestycydów pod względem chemicznym:

pestycydy organiczne:

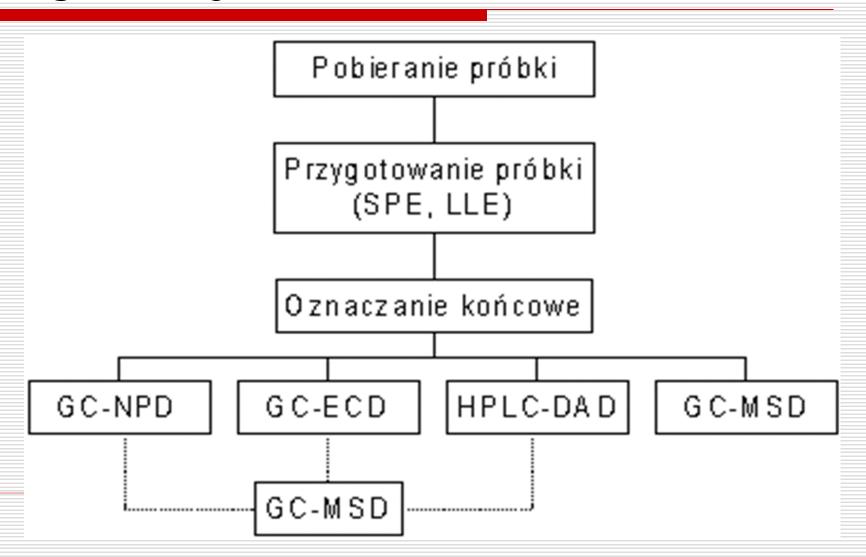
- pestycydy chlororganiczne, np. HCH, DDT, metoksychlor,
- pestycydy fosforoorganiczne, np. monokrotofos, chlorfenwinfos, fenitrotion,
- karbaminiany, np. aminokarb, propoksur, karbaryl,
- pochodne kwasu fenoksyoctowego, np. 2,4-D; 2,4-DB; 2,4,5-T,
- pochodne triazynowe,
 np. symazyna, atrazyna, propazyna.

Dopuszczalne stężenia pestycydów:

uregulowania prawne dotyczące dopuszczalnych stężeń biorą pod uwagę:

- 1. toksyczność w stosunku do człowieka,
- 2. trwałość i przemiany w środowisku,
- zdolność do kumulowania się w organizmach żywych,
- metabolizm w organizmach żywych (często metabolity powstające podczas rozkładu pestycydów są bardziej szkodliwe niż związek wyjściowy).

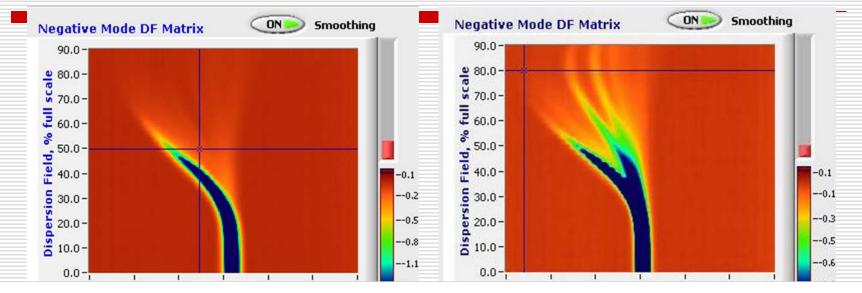
Schemat analizy pestycydów organicznych:



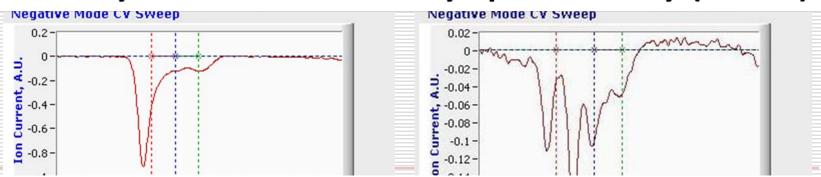
Tendencja w technikach pomiarowych stosowanych w analizie żywności:

- modyfikacje liczne znanych i stosowanych metod,
- instrumentalizacja,
- 3. automatyzacja,
- 4. wizualicja wyników pomiarów
 - nowe ujęcia graficzne
 - obliczanie i wyświetlanie wyników analizy, statystycznej pomiaru.

negative mode spectra produced from the detection of 10 part per billion level of contamination of whole milk



Field Asymmetric Ion Mobility Spectrometry (FAIMS)



Mleko: czyste (z lewej) oraz zanieczyszczone herbicydami (H)

Analiza żywności:

badania inne niż badanie składu.

Metody reologiczne w badaniu żywności i leków:

Reologia

- = nauka zajmująca się badaniem zjawisk odkształcenia i przepływów ciał rzeczywistych pod wpływem sił (naprężeń) zewnętrznych,
- ciała stałe → sprężystość, plastyczność,
- płyny → lepkość.

Metody reologiczne w badaniu żywności i leków:

właściwości reologiczne należą do podstawowych wyróżników tekstury żywności, która określa związek między właściwościami strukturalno-mechanicznymi i właściwościami sensorycznymi;

główne metody przeprowadzania badań:

- fizyczne,
- mechaniczne.

Metody reologiczne w badaniu żywności i leków:

parametry reologiczne

- 1. twardość,
- 2. sprężystość,
- 3. spoistość,
- 4. kruchość,
- 5. zżuwalność,
- 6. adhezyjność (przyczepność),
- 7. lepkość.

Analiza sensoryczna

- ocena organoleptyczna:
- badanie/ocena jakości produktów żywnościowych za pomocą
- ✓ wzroku,
- ✓ smaku,
- ✓ węchu,
- ✓ zapachu (oflaktometria),
- ✓ dotyku.
- = nauka o pomiarze i ocenie jakości produktów za pomocą jednego lub kilku zmysłów stosowanych jako aparat pomiarowy.

Analiza sensoryczna

- ocena organoleptyczna:

badania prowadzi się zgodnie z normami ISO i PN (polskie normy),

metody detekcji:

- zmysły ludzkie grupa kilku-kilkunastu osób,
- 2. detektory instrumentalne
 - detektory zapachów wykrywanie zapachów i określenie ich intensywności,
 - spektrofotometry pomiar intensywności zabarwienia.

Tendencje i trendy:

rola badań sensometrycznych i reologicznych żywności wyraźnie rośnie w ostatnich latach

- √ łączy się je z oceną/analizą chemometryczną,
- ✓ intensywnie poszukuje się metod instrumentalnych w tym obszarze,
- często adaptuje się i modyfikuje dobrze już znane metody spektroskopowe, np. XRD, FT-IR do badania jakości i świeżości pieczywa.